

LA PORTADA

REVISTA MENSUAL DEL VALLÈS OR., VALLÈS OCC., EL MARESME, LA SELVA I BADALONA

ANY XIII - NOVEMBRE '07 · NÚM. 149

DAVID ESCAMILLA

«L'esperit trincaire
continua viu»

EL PA,
UN
ALIMENT
100%

FIRA MOIANÈS

La gastronomia i la pedra, eixos centrals

MATARÓ

Fira de Pessebres i Ornaments de Nadal

CERDANYOLA DEL VALLÈS

Festes de Sant Martí

STA. COLOMA F.

La Festa de la Ratafia

GRANOLLERS

Can Gili acull l'exposició «Agulles»

CALDES DE MONTBUI

Fira de Nadal i Mercat d'Artesans

CALDES D'ESTRAC

Jornades Gastronòmica del Bolet

PINEDA DE MAR

La XV Tardor Gastronòmica

RIELLS I VIABREA

Festa Major d'hivern de Sant Martí

VALLGORGUINA

La Fira del Bosc i de la Terra

SANT FELIU DE CODINES

L'Ajuntament edita una Guia d'Acollida.

SANT CELONI

Festa de Sant Martí

MONTORNÈS DEL VALLÈS

Diada de Sant Sadurní, Festa Major d'hivern de Montornès

L'ENTREVISTA

David Escamilla

«La Trinca era una protesta amb el somriure als llavis»

IVAN PACHO

LA TRINCA S'HA CONVERTIT EN UN DELS REFERENTS HISTÒRICS DE LA MÚSICA CATALANA. PER AIXÒ, EL PERIODISTA, ESCRIPTOR I MÚSIC DAVID ESCAMILLA VA DECIDIR DEDICAR ALS TRES MÚSICS DE CANET DE MAR UN LLIBRE REPASSANT EL QUE VA SER AQUEST GRUP. SOTA EL TÍTOL DE *LA TRINCA, 20 ANYS CANTANT LES 40*, ANÈCDOTES, ELS ORÍGENS I LES TÀCTIQUES PER EVITAR LA CENSURA SÓN NOMÉS ALGUNES DE LES CURIOSITATS QUE S'HI EXPLIQUEN. EN PARLEM AMB EL SEU AUTOR, DAVID ESCAMILLA.

Carles Font

«Els discos i espectacles de La Trinca eren molt més que música. Sempre anaven més enllà»

Per què un llibre sobre La Trinca?

- Doncs perquè era necessari. S'havien escrit molts articles sobre ells i també s'havien fet molts reportatges, però sempre com a coses disperses. Per això, crec que calia recuperar tota aquella informació d'un grup que va vendre més que ningú, que va omplir més que ningú i que va ser un autèntic fenomen popular. Vaig considerar que tot aquest fenomen calia analitzar-lo i parlar de molt més que de 20 anys de La Trinca, sinó també de 20 anys de Catalunya, 20 anys de país i 20 anys de moltes i moltes coses de gran transcendència.

- I fins ara no s'havia fet cap biografia del grup?

- No, no n'hi havia cap. En aquest país sembla mentida, és petit però per contra hi ha molta feina a fer. Jo de moment ja he escrit unes quantes biografies i em dedico a fer coses en les quals demés no hi pensen, però que són necessàries.

- Segons el teu punt de vista, què va suposar La Trinca?

- Va ser una manera d'il·luminar i donar color i alegria a una Catalunya i Espanya grises, casposes, rànies... Era el contrast entre una època fosca i el color, la llum, l'espectacle i el xou que portava La Trinca. Ells eren una protesta amb el somriure als llavis i no és el mateix protestar amb un cert punt de profunditat i seriositat que fer-ho com ho van fer ells tres. Crec que van encertar el vehicle i per això els va funcionar i van tenir tant èxit.

- Podem dir que La Trinca ha estat el grup més popular que ha cantat en català en els darrers anys?

- Sí, Jo crec que la música que feien era pop en el sentit de popular. De fet, considero que han estat el grup més popular que hi ha hagut al llarg de la història d'aquest país precisament perquè tothom anava als teatres a veure'ls i comprava els seus discos. Fins i tot, ells havien venut discos a la gent que normalment no en comprava i omplien teatres amb aquell públic que normalment no anava als concerts en directe. El secret era que els seus discos i espectacles eren molt més que música, anaven molt més enllà del que era habitual i es convertien en una autèntica festa, una autèntica manera de compartir sensacions positives amb el seu públic.

- Tot i aquest èxit, no cal perdre de vista que el germen de La Trinca era el d'un grup de versions...

- Doncs sí. Ells van començar fent uns bolos infernals tocant de nou de la nit a dues de la matinada. Tenien un repertori de 250 cançons de tots els èxits de l'època i feien versions, en un principi bàsicament amb anglès, francès alemany, etc. Ells van tenir una manera diferent d'obrir-se camí dins del món de l'espectacle en un moment en què aquí a Catalunya els grups i cantants es miraven el melic. Per contra, ells anaven a Londres i visitaven mercats per comprar-se la roba més moderna que hi havia en aquell temps. Després tornaven i ho pujaven a l'escenari.

- Precisament, al llibre hi ha moltes fotos i també es pot comprovar que els membres de La Trinca van tenir una època molt hippie.

- Sí, van tenir també una època molt hippie. Realment ells feien i deien el què volien. Podríem dir que eren una

L'ENTREVISTA

«La Trinca era una nova via de crítica i de fer pensar a la gent, però sempre amb alegria»

mica el que molta gent hauria volgut ser, però que no s'atrevia a fer.

- Una de les curiositats que comentes al llibre és que eren coneguts com els *Trincos*. Què engloba aquest concepte?

- Es refereix a un esperit trincaire que crec que continua viu i que és un esperit de revolta, de crítica però sempre amb un romriure als llavis, amb aquest esperit de compartir bon rollo i un bon feeling.

- Un esperit en el què mai ha faltat l'humor...

- Mai. Ells eren tres nanos del Maresme i muntaven espectacles per als estrangers, preparaven sangries i combinaven el concert amb la sangria. Amb això es demostra que van començar forts i encara van acabar-ne més.

- Per tant, una nota discordant respecte del que hi havia en aquells anys on la cançó catalana i de protesta era la protagonista.

- Exacte. Ells suposaven una nova via de fer crítica, de prendre consciència i de fer pensar a la gent, però sempre amb aquest punt d'alegria i de bon rollo. La seva era una proposta lúdica, però sempre amb unes lletres magnífiques, molt ben construïdes i que eren possibles gràcies a uns músics fantàstics i als millors directors musicals i instrumentistes de l'època. Realment eren una gent molt autoexigent amb la seva feina i l'equip que els acompanyava en els seus espectacles.

- Però sí van rebre crítiques per ser frívols, parcials...

- Sí, i els van dir coses tan bèsties com que eren el Manolo Escobar de la cançó catalana o fins i tot que eren un subproducte cultural. Però per altra banda, intel·lectuals com Terenci Moix, Maria Aurèlia Capmany o Baltassar Porcel els hi donaven suport amb els seus articles a la premsa i col·laboraven amb ells.

- Tornant als seus orígens, La Trinca es va donar a conèixer en el programa de ràdio que conduïa el teu pare, Salvador Escamilla.

- Sí, el meu pare els va donar la primera oportunitat i també moltes més. Els va obrir la finestra de la ràdio amb un programa molt popular que es feia a Ràdio Barcelona, el Radioscop, i allò va ser molt important perquè de sobte van tenir l'oportunitat de poder cantar per a tot el país i donar-se a conèixer.

- I a partir d'aquí el primer disc d'èxit va ser el *Tots som pops*. Ara bé, quin és el teu preferit?

- Per mi el Nou La Trinca, que és un disc que van publicar el 1981 i en el que hi ha temes tan irrepetibles com «La dansa del sabre», que parla sobre el 23F, o «El Danubi Blau». A més, la gira que van fer pels teatres era com una selecció dels millors números en els que ells es vestien de senyores, indis, cowboys i es transformaven durant tota l'estona.

- Qui composava dels tres?

- Ells eren molt sistemàtics. Eren com tres oficinistes que treballaven cada dia i s'hi posaven unes quantes hores, concretament de dilluns a divendres de 4 a 7 de la tarda. Normalment, es reunien a casa del Toni Cruz i estaven allà treballant en nous temes. Precisament, la curiositat era que cadascú escrivia una estrofa i posaven en comú les tres que havien fet, quedant-se amb la que més els agradava. Penso que era una manera curiosa de compondre i segurament una manera molt encertada de fer les coses. De vegades, el públic pensa que els qui es dediquen al món de la faràndula són poc sistemàtics i capriciosos, però el cert és que t'hi has de posar cada dia i si no et surt la inspiració doncs aguantar una estona més allà fins que les idees acaben apareixent.

- Parlant de compondre i de lletres, durant la seva trajectòria en època franquista van tenir problemes amb la censura?

- Sí que en van tenir, però el que passa és que eren molt llestos i sabien esquivar-la molt bé. Però al mateix temps cal dir que la censura de l'època era molt tonta fins al punt que moltes vegades els hi deien: "Nosotros no entendemos las canciones en catalán, así que nos las traducen al castellano y les vamos a aplicar la censura". Aleshores, i feta la llei feta la trampa, el que feien ells era fer amb castellà la versió políticament correcta i amb català la que els donés la gana.

- A tot això cal dir que ells no anaven a precisament a cantar a les universitats, sinó a les festes majors i als teatres...

- Exacte, llocs com les universitats eren un territori difícil perquè els cantautors catalans més transcendents cantaven i tocaven en petits auditoris que eren llocs en els quals el públic ja te l'havies guanyat. En canvi, La Trinca anaven a places realment molt més difícils com una festa major, una discoteca... en els que la gent anava a passar-s'ho bé i prou, no estava convençuda d'entrada i el que havia de fer La Trinca era convèncer i guanyar-se a la gent. Calia ser molt valent per fer-ho i ells ho van aconseguir.

- I ho van aconseguir, més enllà de cantar, a partir d'uns espectacles integrals.

- Eren uns showmans i no només la guitarra i la música. Ells tenien els millors números, coreografies, escenografies i músics de l'època. D'aquesta manera, aconseguien que realment fos una festa de molta qualitat i molt ben organitzada.

- Sobre l'escenografia, una de les anècdotes que expliques és que un dia se la van haver de muntar ells perquè els escenògrafs es van declarar en vaga.

- Ells eren els artistes, però hi havia dies que l'escenògraf o el que portava l'atrezzo estava empenyat o en vaga i ells havien de fer d'artistes i portar els trastos al mateix temps. El cert és que aquesta gent realment han treballat molt i han estat a les verdes i les madures.

- Amb tot aquest material que ens has comentat, com va ser el procés d'elaboració llibre i de quins materials et vas servir?

- He parlat amb ells, especialment amb Miquel Àngel, i hi ha hagut molt feeling durant tot el procés. A més, el llibre està molt ple de fragments de diaris de l'època i n'he traduït d'en Terenci Moix, Baltassar Porcel... de tota aquella gent de l'època que escrivia sobre ells. Amb tot aquest material es demostra també que La Trinca té un gran arrelament al fet popular i a la cultura catalana, així com en les tradicions i el refranyer. Les seves cançons estan plenes de tot això i es converteixen en una mena d'actualització de la cultura catalana. Per exemple, una altra de les curiositats és que ells també van muntar el Canet Rock per donar plataforma perquè d'altres artistes poguessin mostrar la seva feina en públic. I de negociers amb Canet Rock perquè van perdre calers, ja que era molt complicat muntar tot això.